

UZASADNIENIE

T. M. został oskarżony o to, że w maju 2013r. w Z. w piśmie skierowanym do Pani Prezes Zarządu (...) w Z. datowanym 4 maja 2013r. pomówił oskarżyciela o niszczenie i kradzież warzyw z sąsiednich działek oraz o bezpodstawne pomówienie oskarżonego o niezachowanie ostrożności przy trzymaniu psa tj. o czyn z art. 212§1 kk.

Sąd Rejonowy w Zambrowie - wyrokiem z dnia 04.03.2014 r. wydanym pod sygn. akt II K 267/13 - ustalił, że T. M. w dniu w 4 czerwca 2013. w Z. w piśmie skierowanym do Prezesa Zarządu (...) pomówił Z. N. o niszczenie i kradzież warzyw z sąsiednich działek, które mogło poniżyć go w opinii publicznej dopuszczając się czynu z art. 212§1 kk - warunkowo umorzył postępowanie karne w stosunku do oskarżonego na okres próby wynoszący rok oraz obciążył go kosztami procesu.

Na skutek rozpoznania apelacji obu stron Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z dnia 23.07.2014 r. w sprawie II Ka 95/14 uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zambrowie.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Zambrowie w II Wydziale Karnym wyrokiem z dnia 06.02.2015 roku wydanym w sprawie II K 277/14 uniewinnił oskarżonego T. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu i rozstrzygnął o kosztach sądowych.

Apelację od tego wyroku złożył pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, który zaskarżył go w zakresie pkt I i II. Powołując się na przepis art. 438 pkt 1 kpk zarzucił Sądowi obrazę prawa materialnego - art. 212§1 kk, przez przyjęcie, że zarzucany oskarżonemu czyn, w szczególności zawarte w piśmie oskarżonego twierdzenie, że oskarżyciel kradnie warzywa, nie jest przestępstwem.

Stawiając powyższy zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Zambrowie celem ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się oczywiście bezzasadna. Podkreślić trzeba, że autor apelacji nie przedstawił żadnej rzeczowej argumentacji na poparcie swoich twierdzeń, poza ogólnikowym zanegowaniem przyjętego przez Sąd zamiaru oskarżonego, odwołaniem się do powszechnego negatywnego odczucia społecznego towarzyszącego określeniu danej osoby mianem złodzieja, obciążeniu tym stygmatem oraz skierowania skargi do organu ogrodów działkowych zamiast do organów ścigania. Porównanie jednak treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku z treścią apelacji, prowadzi do jednoznacznego wniosku, że rzetelne, konkretne, jasne i przekonujące było przedstawienie rozumowania przez Sąd Rejonowy.

Skarżący nie podjął choćby próby rzeczowego wykazania, że Sąd dokonał wadliwie subsumpcji ustalonego stanu faktycznego nie doszukując się wypełnienia znamion art. 212 § 1 k.k.

W potocznym ujęciu pomówienie oznacza zarzucanie czegoś komuś, oskarżanie o coś, przypisywanie nieprawdziwych zarzutów. W normatywnym ujęciu pomówienie może zaistnieć również w przypadku postawienia zarzutów prawdziwych (art. 213 k.k.).

Pomówienie musi odnosić się do postępowania (np. popełnienie przestępstwa) lub właściwości (np. alkoholizm, narkomania, zboczenie płciowe, choroba psychiczna), które mogą poniżyć daną osobę w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności.

Należy wskazać, iż przestępstwo stypizowane w art. 212 § 1 kk należy do kategorii przestępstw umyślnych, które można popełnić zarówno w zamiarze bezpośrednim (dolus directus), jak i wynikowym (dolus eventualis). Sprawca czynu zabronionego musi mieć zatem świadomość tego, że jego wypowiedź zawiera zarzut zniesławiający pod adresem innej

osoby. Nadto musi sobie zdawać sprawę z tego, że podniesienie lub rozgłoszenie takiego zarzutu może potencjalnie narazić podmiot, którego on dotyczy, na poniżenie w opinii publicznej lub utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. W płaszczyźnie woluntatywnej zamiaru sprawca winien chcieć podmiot pomawiany poniżyć lub spowodować utratę przez niego zaufania, bądź też na to się godzić.

W przypadku zniesławienia dokonanego niepublicznie, umyślnością sprawcy objęta być musi nieprawdziwość zarzutu. Artykuł 213 § 1 k.k. uzupełnia bowiem typ czynu zabronionego opisany w art. 212 § 1 k.k. o znamię prawdziwości.

W niniejszej sprawie pismo oskarżonego skierowane do prezesa zarządu miało właśnie charakter niepubliczny, gdyż nie było kierowane do nieokreślonego i

W świetle powyższego, dla przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu konieczne było wykazanie, iż T. M. chciał, bądź godził się zniesławiany podmiot poniżyć.

Taki wniosek wyklucza jednak fakt, że oskarżony działał w celu ochrony swojej własności, a także w jego przekonaniu celem ochrony innych działkowców od zachowań zakłócających spokój. Oskarżony był przekonany, że kierując skargę do uprawnionego podmiotu, tj. do Prezesa Zarządu (...), działa w słusznym celu.

Oskarżony i oskarżyciel prywatny są działkowcami. Zgodnie z § 14 pkt 4 Statutu (...) Związku (...) członek ma prawo zwracać się do organów (...) o ochronę swoich praw i interesów w zakresie członkostwa w (...) i użytkowania działki w Rodzinnym (...). Z kolei w myśl § 58 Regulaminu Rodzinnego (...) działalność orzekającą, rozjemczą i mediacyjną w ROD prowadzi komisja rozjemcza. W niniejszej sprawie w dniu 26 lipca 2013 roku na posiedzeniu zostało przeprowadzone stosowne postępowanie zakończone ugodą. Należy stwierdzić, iż oskarżony skorzystał z przysługujących mu, na podstawie wyżej wskazanych regulacji, uprawnień działkowca. Zgodnie z wyrokiem SN z dnia 18 grudnia 2000 r. (IV KKN 331/00), nie stanowią przestępstwa zniesławienia różnego rodzaju wypowiedzi dokonywane w ramach przysługujących jednostce uprawnień, między innymi oświadczenia składane w uzasadnieniu lub w obronie praw. Oskarżony, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie musiał w tym celu zwracać się do Prokuratury, czy Policji. W niniejszej sprawie nie było intencją T. M. poniżenie Z. N.. Jego postępowanie należy uznać za obiektywnie właściwe i racjonalne.

Należy ponadto podkreślić, że oskarżony był przekonany o prawdziwości wskazanych w skardze twierdzeń odnośnie zachowań oskarżyciela. W tym miejscu wskazać należy, że wraz z żoną byli świadkami zdarzenia, podczas którego po godzinie 22:00 dwie postacie przechodziły z działki oskarżonego na działkę W., następnie na działkę N. do znajdującej się tam altanki. Po pewnym czasie wyjechali z niej na rowerach oskarżyciel wraz z konkubiną, a na drugi dzień oskarżony stwierdził zniszczenia. Było to dla niego podstawą do powzięcia podejrzenia co do osoby sprawcy zniszczeń i kradzieży.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy uznał apelację za oczywiście bezzasadną i zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, a podstawę decyzji w tej mierze stanowił przepis art. 437 § 1 kpk w zw. art. 456 kpk.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 632 pkt 1 kpk w zw. z art. 634 kpk i art. 618§1 pkt 11 kpk, a także art. 13 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych i §14 ust 2 pkt 4 Rozporządzenia MS z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 461) z uwagi na kierunek rozstrzygnięcia apelacji.